

**Ik vertrek
naar het platteland**

**Ik vertrek
naar het platteland**

Margreet Feenstra

© 2023 Margreet Feenstra www.feenomeen.nl

Foto voorzijde: Anne Breel, toegepaste fotografie en beeldcommunicatie
www.annebreel.nl en www.popenco.nu

Portretfoto achterzijde: Erick Schoenmakers

Ontwerp omslag: Daniël Vincent – Design & Video www.danielvincent.nl

ISBN 978 94 64050486

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of in enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'And you'll never get behind those eyes'
Lori Spee

You reap what you sow

LEKKER LANDELIJK

"Vreemd, de badkamer zit op de begane grond", zeg ik smalend tegen E. Ik zit naast hem in de auto.

"Hmm...", antwoordt hij. We gaan een vrijstaand huis bekijken in het buitengebied van Wijk bij Duurstede. Het is dat mijn echtgenoot er enthousiast over is, zelf vind ik het maar zozo. Veel te ver weg van Zeist, de mij vertrouwde, chique, lommerrijke plaats waar we nu wonen.

Op de foto's van de makelaar: een donkere, massief eiken keuken uit 1975, aan de wanden lichtbeige tegeltjes met een bloempatroon, een woonkamer met sierbalken aan het plafond en poepbruine raamkozijnen.

We rijden kilometers over landweggetjes, door dorpen en over de ellenlange Lekdijk.

"Wat ligt het afgelegen."

"Lekker vrij", antwoordt E. Ik schrik. Hij moet wel weten dat ik mee ga om hem een plezier te doen, gewoon als uitje, niet omdat ik serieus geïnteresseerd ben.

"Het zal wel niks zijn", probeer ik. Hij zucht.

"We gaan gewoon even kijken". Goed, we gaan gewoon even kijken.

Het is een grijze dag. Daar staat het: een huisje met een puntdak. Erachter een hoge dijk. De kozijnen, deuren en boeiboorden: grafsteengrijs.

"Zie je, dit is niks voor ons. Stijlloos", mopper ik. "Klein ook."

"Wacht nou maar af."

We parkeren de auto en stappen uit. In de voortuin een heg van berberis waar ik mij meteen aan prik. Links achter het huis een kleine schuur met een dak van doorgeroeste golfplaten en wanden van pallets en oude deuren. Een schaap steekt de kop uit de deuropening.

"Kijk nou", floep ik eruit.

Het ruikt hier naar mest, natte schapenwol en vochtige aarde. Zelfs het schaap is grijs, van de modder. Over het grindpad loopt een kleine vrouw ons tegemoet.

"Op het platteland neem je de achterdeur", zegt ze vriendelijk.

De vrouw steekt haar hand uit en geeft een rondleiding. De bijkeuken is gróót, allemachtig. De keuken nóg groter. En de woonkamer lijkt wel een aquarium, zo licht. Fijn. Maar verder? Dit pand heeft geen smoel! Kraak noch smaak.

In de woonkamer ga ik aan de eettafel zitten, met mijn gezicht naar het weiland. En dan gebeurt er iets. Dit is het. Dit uitzicht, die ruimte, dat licht: geweldig. Maar kom, ik ga toch zeker niet op het platteland wonen? Wat moet ik hier?

In de dagen erna resumeert mijn man elke dag wel een keer de voordelen van het huis: vrijstaand, drieduizend vierkante meter eigen grond, een mooie boomgaard, een leuk bouwproject met tal van mogelijkheden.

Ik begin te fantaseren. Wat als ik hier een theetuin begin? Of een minicamping. Een ijssalon. Een workshopruimte. Een galerie. Een bed & breakfast. Een beeldentuin! Of alles tegelijk.

Bij een tweede bezichtiging vragen we mijn derde zus mee. Het regent die dag pijpenstelen. Wat ziet alles er aftands uit tussen de koude druppels.

"Mmm, het ruikt lekker landelijk hier", zegt mijn derde zus. Ik knik halfslachtig. Zal ik aan deze geur kunnen wennen? Is de riolering soms kapot? Of staat de kelder blank?

"Hier kun je een droom realiseren", zegt ze. E haalt opgelucht adem.

"Je moet eens wat positiever zijn", werpt hij me toe. Ik knik betrappt.

VROEG

De eerste weken na de sleuteloverdracht staan in het teken van klussen met handige mannen. Omdat we professionele hulp inschakelen kunnen we binnen een maand over naar het nieuwe huis. E heeft een strak schema opgesteld zodat de stukadoors, de elektriciens en de timmermannen soepeltjes hun taken kunnen vervullen. Er is een dag bij waarop hier tien bouwvakkers tegelijk rondlopen. Mijn man instrueert ze op rustige toon; hij weet precies wát hij wil en hōe. Ik denk dat er zelden zo efficiënt en binnen de deadline wordt gewerkt. Ik bof maar.

De handige mannen beginnen vroeg. Omdat we de eerste weken na de overdracht nog in het lommerrijke dorp Zeist wonen, staan we om zes uur op om een uurtje later op het nieuwe adres te kunnen zijn. Als we hier op de eerste bouwdag aankomen, kleurt de hemel nog net oranje. Ik zet twee klapstoelen en een campingtafeltje in de boomgaard. Geurige koffie, brood van de bakker, boerenkaas en hagelslag. E en ik nemen plaats. Het is zeven uur 's morgens. Vóór ons de opkomende zon. Ik voel de warmte op mijn huid. Het is stil. Wat is het hier prachtig! Nog een paar weken, dan heb ik iedere ochtend dit uitzicht.

POES EN KAT

"Bij het huis horen twee katten" heeft de vorige eigenaar van onze nieuwe woning ons verteld. "Willen jullie voor hen zorgen? We hebben ze vijftien jaar geleden als kitten tussen het hooi gevonden. Ze komen nooit binnen en ze zijn snel tevreden: 's morgens een bakje melk en verder wat brokjes." E en ik houden niet van katten. Ik heb een hekel aan het gemiauw en de geur van de kattenbak, hij aan de haren en de nageltjes. We beloven erover na te denken.

"Een kat is essentieel op het platteland", zo vertelt een vriendin. "Die houdt de muizen en ratten op afstand. 's Winters komen ze graag binnen, lekker warm."

Ratten? Ik slik. Muizen: okay. Die vind ik schattig. Maar ratten? Ik adopteer Poes en Kat per direct. Alles beter dan ratten in huis.

Op de dag van de overdracht valt me op dat Poes een beetje mank loopt. Ze is al op leeftijd. Ik kijk naar haar ronde snuitje en zachte oogjes. Haar broer Kat blijkt een kampioen in wegrennen. Zodra ik in de buurt ben, spurt hij naar het weiland alsof ik met een bijl achter hem aan zit. Kat vindt twee meter afstand al dichtbij.

VELDSLAG

Het huis uit 1975 willen we zo snel mogelijk de 21e eeuw in helpen. Weg met de donkere sierbalken in de woonkamer, de veertig jaar oude eiken keuken en het verlaagde plafonnetje in de keuken. Ik pak een koevoet. Tijdens het slopen vallen honderden keutels op de grond. Een sterke, zure geur komt me tegemoet. Rattenkeutels. Ze zijn droog. Misschien zijn ze oud en zijn de ratten al verdwenen? Met gestrekte armen en afgewend gezicht gooi ik plukken glaswol en droge poep in de container.

Mijn man duikt de kruipruimte in voor het aanleggen van een nieuwe afvoer onder het aanrecht. De zandvloer is nat. Op zijn hurken schuifelt hij voetje voor voetje onder de betonnen keukenvloer door. Onderweg ligt in ieder compartiment wel een karkas van een rat. Lijkje hier, lijkje daar, lijkjes overal. Na een hoop gewroet en gekreun stapt E met de geur van verval om zich heen de kruipruimte uit. De afvoer is aangelegd.

Nu mag ik. Met samengeperste lippen spuit ik alle gaten en kieren in de keukenvloer en de buitenmuur vol met